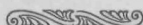

vanjo, bil ozdravljen od vsakršne bolezni. Posebno sem se spominjal ondi naših bolnikov in svojih prijateljev, ki trpe na protinu in ječe, kot so kdaj različni bolniki na tem čudeznem kraju.

O milanski stolnici.

ivila je na Laškem v mestu Milanu bogata, sila bogata gospa. Ta je baje sezidala s svojim ogromnim premoženjem krasno milansko stolnico. Vsaj pravljica hoče vedeti tako. Čujmo, kaj pravi:

Ker ni imela bogatašinja ne potomcev, niti sorodnikov, je jela misliti, kam z bogastvom. In kanila ji je modra misel v glavo. Pokliče skupaj vse stavbenike-umetnike tedanjega časa in jim ukaže delati načrte za stavbo, kakršno zasluži le nebeška Kraljica. Ko so dovrševali stavbeniki načrte, so jih poklanjali gospe, a nobeden ji ni bil povolji. Boječe se naposled približa zadnji umetnik — in njegov načrt je bil sprejet.

Po tem načrtu se je gradil božji hram iz samega rezanega belega marmorja. Gospa je razsipala z zlati, in delo je šlo hitro kvišku. Mojster načrta je zvesto tekal po odrih, da se je vršilo vse prav; in zraven je snoval načrte še za lepšo stavbo.

Ko je bilo poglavitno delo dokončano, je šel stavbnik h gospe in je rekel: „Dovršil sem svoje delo, v tvoje roke izročam delo svojega uma.“

Gospa ga je pa naglo vprašala: „Mojster, ali imaš morda misel, graditi kje še lepšo stavbo?“

Stavbenik odgovori: „Da, še eno lepšo svetišče zgradim božji Kraljici.“ V hipu se zmrači gospe obraz, pokliče služabnike in jim ukaže, umoriti umetnika. Pravisti trenotek pa, ko je odletela stavbenikova glava, se je izpremenila gospa v ostudno kačo in se omotala na izzidek na oboku nove milanske stolnice.

Tamgori na pomolu je ždela mnogo mnogo let. Nihče ni videl ostudne prikazni gori na stropu. Pripetilo se pa je, da je šel neko jutro neki vojak k sveti maši v stolnico. Pobožno je pokleknil, molil in sledil maši. Po daritvi se je pa ozrl po stropu — in kaj je ugledal? Ostudna kača je stezala vrat proti njemu in slednjič izpregovorila: „Ako hočeš osrečiti sebe in mene, pridi vsak dan skozi celo leto k sveti maši in rešil me boš; za to ti ne bom ostala dolžna.“

Vojak je šel domov in je prihajal vsako jutro k daritvi božji — in glej čudo: Kača na stropu se je izpreminjala od dne do dne bolj v deklico. Ko je bil vojak pri sveti maši predzadnji dan, je bila iz kače že popolna ženska.

Zadnji večer je legel vojak v skrbeh in strahu. E, pa posijalo je drugo jutro, in vojak se je napotil k sveti maši, da reši zakleto gospo. Ko pa je stopal po ulici, je ugledal nenadoma, da mu prihajajo nasproti oče, mati in brat. Veselo pohiti k njim, čudeč se, da so ga prišli vendar enkrat obiskat.

Vedeti se mora, da so služili v Milanu pri vojaki mladeniči iz daljnih krajev, ki niso smeli po sedem, štirinajst, da celo šestnajst let na svoj dom. Nenaden obisk staršev torej ni bil nič kaj navadnega zapuščenemu vojaku. In da se brž nekoliko pogovore, jo krenejo v krčmo. Po naglih pogovorih jo mahnejo vun po mestu. A kako se začudi in prestraši vojak, ko stopi na ulico, pa ni bilo ne očeta, ne matere, ne brata več poleg njega. Hiti proti cerkvi, a maša je bila že minula. Zamudil je vse. — Ozrl se je na strop, a mesto ženske je čepela na pomolu zopet ostudna kača. Žalostno je sikala proti njemu: „Danes bi bila rešena,“ — mu je rekla — „pa si se dal zapeljati hudobnemu duhu, da si šel z njim v krčmo. Zamudil si eno sveto mašo in pahnil s tem mene zopet v tužno čakanje. Ti si bil poslan, da me rešiš, pa hudobni duh te je preslepil in preprečil mojo rešitev. Pač pride kdaj drug junak, da me reši, a to še ne bo kmalu. Podrla se bo ta cerkev in na to mesto se bo vsadila lipa, in ko ta lipa doraste, izdolbla se bo iz nje zibelka, in kdor se bo zibal v tisti zibeli, ta me bo rešil. Do tedaj je pa še in še.“

Mokriški.

Medved in lisica.

(Basen.)

Soseda medved in lisica sta se sešla v gozdu. Kar začujeta lovske rogove in lajanje psov.

„Kaj to pomeni?“ vpraša medved.

„Človek je napovedal vojsko vsem živalim!“ de lisica in dvakrat zazdeha.

„Ali ne bo treba bežati?“ poizveduje medved.

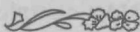
„Čemu!“ se zareži lisica, „ali hočeš mar prinesiti svojo bučo ravno pod cepec in pred puško? Jaz se potuhnem v tem gostem grmovju, ker sem majhna; ti pa si za sèm prevelik. Splezaj na to hojo, in hudobni človek, ki gleda le v tla, te gotovo ne opazi gori!“

Pa sta se razšla.

Malo pozneje pa je zadel medveda na hoji strel.

Nasvet zvijačneža vede v pogubo.

Zvonimir Maslè.

Pri oknu.

Mimo okna dannadan
hodijo ljudje;
nekateri žalostni,
drugim lica se žare.

Jaz pa skozi okno nem
zrem na te ljudi:
Ah, saj niso to ljudje,
To le tek je mojih dni.

Stavko Slavič.

